PUMNALUL DIAFAN

Philip Pullman s-a născut în Norwich, la 19 octombrie 1946. Cea mai mare parte a vieții și-a petrecut-o călătorind de la un capăt la celălalt al lumii, pentru că tatăl său lucra în Royal Air Force. Copilăria și-a petrecut-o în Australia. De la 11 ani s-a întors în Marea Britanie. A urmat colegiul Exeter, Oxford, unde după câțiva ani revine ca profesor, la Westminster. Nu va părăsi Oxfordul decât pentru a-l regăsi altfel, scriind despre el.

Pentru trilogia *Materiile întunecate* și pentru activitatea sa ca scriitor pentru copii, Philip Pullman a obținut: Carnegie Medal Award, în 1996; Guardian Children's Fiction Award și British Book Award; Whitebread Book of the Year, 2001, premiu acordat prima dată unei cărți pentru copii, pentru ultimul volum al trilogiei; Reading Award și International Reading Association Children's Book Award în 1998; Premiul Autorul Anului în 2002 la Premiile Nibbies; Eleanor Farjeon Award în 2002.

PHILIP PULLMAN

Pumnalul diafan

Traducere din engleză de
AIDA OPREA

HUMANITAS
junior

Redactor: Georgeta-Anca Ionescu
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Iuliana Pop
DTP: Iuliana Constantinescu

Tipărit la Fedprint

Philip Pullman
The Subtle Knife
Copyright © 1997 by Philip Pullman
All rights reserved.
Cover illustration © David Scutt
Cover reproduced by permission of Scholastic Ltd.

© HUMANITAS, 2011, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PULLMAN, PHILIP
Materiile întunecate - Philip Pullman; trad. din engleză de Aida Oprea și Irina Pachițanu. – București: Humanitas, 2007 – 3 vol.
ISBN 978-973-50-1904-4
Vol. 2: Pumnalul diafan. – 2011. – ISBN 978-973-50-3229-6
I. Oprea, Aida (trad.)
II. Pachițanu, Irina (trad.)
821.111-93-312.9=135.1

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408.83.50, fax 021/408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021 311 23 30 / 0372 189 509

1. *Pisica și carpenii*

Will o trăgea de mânecă pe mama lui și spunea:

— Haide, haide…

Mama lui însă stătea în loc. Încă se temea. Will aruncă o privire de-a lungul străzii înguste; de la un capăt la altul, în lumina serii, urmărind șirul de case, dosită fiecare după câte o grădină și un gard viu, cu soarele reflectându-se pe ferestrele dintr-o parte și lăsând cealaltă parte în penumbră. Nu mai aveau vreme de pierdut. Lumea era deja la masă și în curând aveau să iasă și copiii, care se zgâiau, comentau și băgau de seamă. Nu era bine să zăbovească, dar tot ce putea face era să încerce să o convingă, ca de obicei.

— Mamă, hai să mergem la doamna Cooper, spuse băiatul. Nu mai e mult de-aici.

— Doamna Cooper? zise ea, nedumerită.

Până să se dezmeticească, băiatul suna deja la sonerie. Fusese nevoit să lase jos sacul, pentru că o ținea pe mama lui cu cealaltă mână. Poate că era rușinos ca la doisprezece ani să fii văzut ținând-o pe mama de mână, dar el știa ce i se putea întâmpla mamei lui dacă nu făcea asta.

Ușa se deschise și în prag apăru silueta gârbovită a profesoarei de pian, învăluită în parfum de levănțică, întocmai precum și-o amintea.

— Cine-i acolo? William? întrebă doamna în vârstă. Nu te-am mai văzut de mai bine de-un an. Ce dorești, dragule?

— Aș vrea să mă primiți înăuntru, vă rog, cu mama, spuse el hotărât.

Doamna Cooper se uită la femeia cu părul nepieptănat care zâmbea ușor pierdută și la băiatul cu privirea îndârjită, tristă, cu buzele strânse și obrajii încleștați. Apoi văzu că doamna Parry, mama lui Will, se fardase la un ochi, iar la celălalt, nu. Și nici nu băgase de seamă. Nici Will. Era ceva necurat la mijloc.

— Păi atunci… spuse ea, și se dădu la o parte ca să le facă loc în holul înghesuit.

Will mai aruncă o privire de-a lungul străzii, iar doamna Cooper observă cât de strâns îl ținea doamna Parry de mână pe fiul ei și cât de molcom o conduse el în camera de zi, unde se afla pianul (aceea era singura cameră pe care o știa el, desigur); și mai observă că hainele doamnei Parry miroseau puțin a mucegai, de parcă stătuseră prea mult în mașina de spălat înainte să fie puse la uscat; și cât de bine semănau unul cu altul așa, în lumina de amurg, așezați pe canapea, amândoi cu pomeții lați, ochii mari și sprâncenele negre, drepte.

— Ce e, William? întrebă bătrâna doamnă. Ce s-a întâmplat?

— Mama are nevoie de un loc unde să stea câteva zile, zise el. E prea greu să am grijă de ea acasă acum. Adică nu e vorba că ar fi bolnavă. Doar că-i puțin confuză și își face griji. N-o să fie greu de îngrijit. Are nevoie doar de cineva cumsecade și cred că dumneavoastră v-ar veni destul de ușor.

Femeia își privea copilul părând să nu priceapă nimic, iar doamna Cooper văzu că are o vânătaie pe obraz. Will nu-și dezlipise privirea de la doamna Cooper, iar în ochii lui se citea disperarea.

— N-o să vă pună la cheltuieli, continuă băiatul. V-am adus niște mâncare, cred că o să ajungă. Puteți să luați și dumneavoastră, dacă vreți. N-o deranjează să împărțiți cu ea.

— Bine, dar… nu știu dacă se cuvine… n-ar trebui să o vadă un doctor?

— Nu! Nu e bolnavă.

— Da, dar nu poți găsi pe altcineva? Adică trebuie să fie vreun vecin sau vreo rudă…

— N-avem rude. Suntem doar noi. Iar vecinii sunt prea ocupați.

— Păi și ajutorul social de la stat? Nu vreau să te refuz, dragul meu, dar…

— Nu, nu! Numai să o ajutați puțin. Eu n-o să mai pot face asta pentru o vreme. O să… am niște treburi. Dar o să mă întorc curând și o s-o iau acasă, vă promit. N-o să dureze.

Mama își privea fiul cu atâta încredere, iar el se întoarse și se uită la ea cu atâta dragoste și încurajare, încât doamna Cooper nu putu să refuze.

— Păi ce să zic…, spuse ea, privind spre doamna Parry. N-o să fie mare lucru o zi sau două. Poți să stai în camera fiică-mii, dragă, ea e plecată în Australia, așa că n-o să-i mai trebuiască.

— Mulțumesc, zise Will și se ridică grăbit să plece.

— Dar tu unde o să fii? întrebă doamna Cooper.

— O să stau cu un prieten, spuse el. O să sun cât pot de des. Am numărul dumneavoastră. Totul o să fie bine.

Mama lui îl privea nedumerită. Iar el se aplecă să o sărute pe obraz, stângaci.

— Nu-ți face probleme, spuse. Doamna Cooper o să aibă grijă de tine mai bine ca mine, serios. Te sun și vorbim mâine.

Will o strânse tare în brațe, o mai pupă o dată, îi dădu blând la o parte mâinile din jurul gâtului și se îndreptă

spre ușă. Doamna Cooper îi văzu ochii licărind de tristețe, dar băiatul se întoarse spre ea, politicos, și îi întinse mâna.

— La revedere, spuse, și vă mulțumesc foarte mult.

— William, zise bătrâna, n-ar fi rău să-mi spui ce s-a întâmplat…

— E cam complicat, spuse el, dar mama n-o să vă facă probleme, vă asigur.

Nu asta voia femeia să audă, și o știau amândoi; dar Will părea stăpân pe situație, oricare ar fi fost ea. Băiatul acesta era cel mai neînduplecat copil pe care-l văzuse vreodată.

El se întoarse spre ușă, gândindu-se deja la casa goală.

Locul în care stăteau Will și mama lui era pe o buclă de alee într-un complex modern, cu zece-douăsprezece case identice, dintre care a lor era de departe cea mai amărâtă. Peluza din față era doar un petic de buruieni; mama sa plantase niște gard viu la începutul anului, dar, nefiind udat, se uscase. Îndată ce Will intră pe alee, Moxie, pisica lui, se sculă de la locul ei preferat de sub tufa încă verde de hortensii și se întinse, scoțând un mieunat de bun venit și lipindu-se cu capul de piciorul lui.

O luă în brațe și șopti:

— S-au întors, Moxie? I-ai văzut?

În casă era liniște. În lumina de pe urmă a serii vecinul de vizavi își spăla mașina, dar nu-l văzu pe Will, iar Will nu-i dădu nici el atenție. Cu cât îl băga în seamă mai puțin, cu atât mai bine.

Strângând-o pe Moxie blând la piept, descuie ușa și intră repede. Apoi ascultă cu grijă înainte să o lase jos. Nu se auzea nimic; casa era goală.

Îi desfăcu pisicii o conservă și i-o lăsă în bucătărie, ca s-o mănânce mai târziu. Cât avea să mai dureze oare

până ca bărbatul să se-ntoarcă? N-avea de unde să știe, așa că trebuia să dea zor. Urcă la etaj și începu să cotrobăie.

Căuta un penar verde vechi, din piele. Chiar și într-o casă modernă obișnuită, se găseau nenumărate locuri în care putea fi ascuns; nici măcar nu trebuia să ai pereți falși și pivnițe adânci ca să faci un lucru de negăsit. Will căută întâi în dormitorul mamei lui, rușinându-se la gândul că trebuie să scotocească prin sertarele ei cu lenjerie intimă, și apoi trecu, în ordine, prin toate camerele de la etaj, chiar și prin a lui. Moxie veni să vadă ce face, apoi se tolăni lângă el și începu să se spele, ca să-i țină de urât.

Dar nu găsi penarul.

Deja se lăsase întunericul și i se făcuse foame. Își puse niște fasole din conservă pe o felie de pâine prăjită și se așeză la masa din bucătărie, gândindu-se cum să caute mai bine prin camerele de la parter.

Nu termină bine de mâncat, că sună telefonul.

Încremeni, iar inima-i bătea să-i spargă pieptul. Numără: sunase de douăzeci și șase de ori și se oprise. Puse farfuria în chiuvetă și începu din nou să cotrobăie prin casă.

După patru ore încă nu găsise penarul verde din piele. Se făcuse unu și jumătate și era frânt de oboseală. Se întinse în pat îmbrăcat și adormi imediat, bântuit de vise urâte și confuze, cu chipul nefericit și înfricoșat al mamei lui răsărind mereu, însă fără ca el să-l poată atinge.

Și aproape imediat, i se păru lui (deși dormise cam trei ore), se trezi, știind dintr-odată două lucruri.

Mai întâi, știa unde este penarul. Și doi, știa că bărbații aceia sunt jos și că tocmai deschid ușa de la bucătărie.

O dădu pe Moxie la o parte și îi amuți încetișor mieunatul somnoros de protest. Apoi se ridică din pat și se încălță, încordându-și simțurile ca să prindă fiecare sunet de la parter: sunete foarte ușoare, un scaun mutat și pus apoi la loc, o șoaptă, scârțâitul vreunei scânduri din parchet.

Mișcându-se cu și mai puțin zgomot decât ei, ieși din dormitor și merse pe vârfuri către camera nefolosită din capul scării. Nu era întuneric de tot și în lumina fantomatică dinaintea zorilor vedea vechea mașină de cusut cu pedală. Mai trecuse prin acea cameră cu doar două ore înainte, dar uitase de sertărașul lateral al mașinii de cusut, unde se țineau bobinele și modelele.

O atinse ușor, ascultând atent. Bărbații se mișcau încoace și-ncolo la parter, iar Will văzu o licărire de lumină prin crăpătura ușii, poate de la o lanternă.

Apoi găsi încuietoarea de la sertar, o deschise cu un zgomot ușor și, exact așa cum știa c-o să se întâmple, găsi penarul verde din piele.

Și acum ce putea face?

Nimic, deocamdată. Se ghemui în penumbră, cu inima bătându-i nebunește, și ascultă cât putu de atent.

Cei doi oameni erau în hol. Îl auzi pe unul din ei spunând încet:

— Haide! Îl aud pe lăptar, vine.

— Da, dar nu-i aici, spuse cealaltă voce. O să trebuiască să căutăm la etaj.

— Atunci hai mai repede. Nu mai pierde vremea.

Will se încordă când auzi scârțâitul ușor al ultimei trepte de sus. Omul nu făcea nici un zgomot, dar scârțâitul scărilor n-avea cum să-l împiedice. Apoi urmă o pauză. O rază subțiratică de lumină se strecură pe sub ușă: Will o văzu prin crăpătură.

Apoi ușa începu să se deschidă. Will așteptă până când omul apăru în prag și, țâșnind din întuneric, sempinse în burta lui.

Dar nici unul din ei nu văzu pisica.

Când bărbatul ajunsese la ultima treaptă, Moxie ieșise fără zgomot din dormitor și se așezase cu coada pe sus chiar la picioarele lui, gata să se gudure. Omul s-ar fi descurcat cu Will, căci era zdravăn și în formă, dar pisica îi stătea în drum și, încercând să facă un pas înapoi, se împiedică de ea. Se rostogoli pe scări cu un icnet, izbindu-se tare cu capul de masa din hol.

Will auzi un trosnet înfiorător, dar nu se uită înapoi: se năpusti pe scări în jos, sărind peste trupul omului care zăcea zvâcnind din mâini și din picioare la baza scărilor, înhăță sacoșa mototolită de pe masă și o zbughi pe ușă înainte ca celălalt bărbat să-l prindă; acesta din urmă ieși din sufragerie și se holbă nemișcat.

Așa grăbit și înfricoșat cum era, Will se întrebă totuși de ce al doilea bărbat nu strigase după el și nici nu-l alergase. Vor veni după el curând, se gândea, cu mașinile și celularele lor. Tot ce putea face era să fugă.

Îl văzu pe lăptar virând pe alee, cu farurile mașinuței electrice pâlpâind în geana de lumină a zorilor care colorau deja cerul. Will sări gardul în grădina vecinilor, pe aleea de lângă casă, sări și peste zidul grădinii de alături, traversă gazonul ud de rouă, prin gardul viu, în hățișul de tufe și copaci dintre grădină și drumul principal, unde se târî sub un frunziș și zăcu întins, gâfâind și tremurând. Era prea devreme ca s-o pornească la drum, trebuia să aștepte până când începeau să treacă multe mașini.

Nu-și putea scoate din minte trosnetul cu care capul omului se izbise de masă, gâtul lui strâmbat și diform și zvâcnetul oribil al membrelor lui. Era mort. Îl omorâse.

Cuprins

1. Pisica și carpenii 5
2. Printre vrăjitoare 33
3. O lume a copiilor 60
4. Trepanația 77
5. Poșta aeriană 108
6. Zburătorii. 122
7. Rolls Royce-ul 151
8. Turnul îngerilor 173
9. Furtul 197
10. Șamanul 214
11. Belvedere 230
12. Limbajul ecranului 245
13. Æsahættr 262
14. Alamo. 286
15. Mușchi-de-sânge 314